

Tróndur Patursson hefur málað 1.000 fermetrar av glasmálningum á verkstað sínum í Kirkjubø
MYNDIR: ÁLVUR HARALDSEN

an, so gera teir pappírið og pensilin, og so fara teir út og seta seg framman fyri blómuni, og so siga teir, at tað eydnaðist ikki í dag, og fara teir heimaftur. Tá so dagurin kemur, nú er hann klárur inni í sáluni í sær sjálvum.

– Tú kanst einki gera, uttan tú hevur tað í tær sjálvum. Tað er tað sum er, og faktiskt havi eg á glasverkstaðnum málað á túsund fermetrar av gasmálaríum, so handverkið skal eisini vera har.

Náttúran er inspiratiónin

Og so leggur listamaðurin afturat, at tað er forrsetin eingin annar í danska kongaríkinum, sum hevur gjørt túsund fermetrar av

glasmálaríum, kanska av mosaikki – men ikki av glasmálningum.

– Hondverkið skal fyri tað fyrsta vera í ordan, og so skal tú vera klárur tá lótan er.

Tróndur Patursson sigur, at náttúran er líkasum sjálv inspiratiónin, og líka frá ungum av hevur hann verið úti í Trøllhøvda, og hann hevur arbeitt har úti rættiliga nógv við tekningum og øðrum.

– So hetta er líkasum útgangspunktið til allar hinar. Her er ein oyggj, og her er líka sum vesturskynið, sum kann vera so heilt einastandandi har, serliga tá man er so høgt uppi sum 240 metrar uppi á Trøllhøvda. Og so

sperglingin í sjónum og so hetta dramaíð, so her hendir øgiliga nógv, sigur hann.

Hinar myndinar eru tetaljur úr berginum ella úr sjónum, sigur hann.

Speglingin í sjónum líkist nógv glasinum

Hann vísir á, at um tú til dømis koyrir eftir Oyggjarvegnum, og sær niður í Kaldbaksbotn, so er speglingin av fjøllunum er faktiskt nógv meira áhguavert enn sjálvt fjallið, tí tað blívur ein slags abstratión, tað líkist faktiskt nógv glasinum.

– So er tað hetta við vatninum, tað er øgiliga ringt at mála vatn, leggur hann aftur dent á.

Síðani sigur listamaðurin eina søgu um kenda málaran Turner (Frederick Leo Hunter 1858-1943).

– Hann hevði eina framsýning í London, tað vóru seglskip, hann málaði. Og hann dugdi væl at gera mála seglskipini. Men so kemur ein skipari yvir og bankar hann á rygging og spyr, er tað tú, sum ert málari? Ja, segði hann. Sært tú, at aldurnar fara ein veg, vindur fer ein annan veg, blokkarnir eru skeivir, seglini standa skeivt. Vissi tað er ein góður siglari, so er hann í harmoni við náttúrna, hetta riggar ju ikki.

– So sigur Turner, jamen hvat skal eg gera. Tú skalt koma við mær. Og so fór hann við á ein Kap Hornaratúr, og bleiv bundin

til mastrarnar, og so gjørdi hann heimsins bestu málari av skipum.

– Tú mást hava verið har, tú má hava upplivað tað, og tú má hava tað í kroppinum og hava tað í hesi skíta telduni í nakkanum, sigur Tróndur Patursson.

Og tað er júst tí, at hann sjálvur hevur verið so nógv á sjónum við ymsum skipin og ikki minst, tá hann var við Tim Severin, The Brendan Voyage, tvørtur um Atlantshavið í tveir mánaðir fyrri góðum 40 árum síðani.

Tá lærði listamaðurin havið rættiliga at kenna, í skinnbáti í tveir mánaðir.

Jú, náttúran hevur eina sál og eitt innari lív...

